

РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (втори състав)

4 февруари 2009 година *

По дело T-145/06,

Оmya AG, установено в Oftringen (Швейцария), за което се явяват г-н С. Ahlborn, г-жа С. Berg, solicitors, г-н С. Pinto Correia, адвокат, и г-н J. Flynn, QC,

жалбоподател,

срещу

Комисия на Европейските общности, представлявана първоначално от г-н V. Di Bucci, г-н X. Lewis, г-н R. Sauer, г-н A. Whelan и г-н F. Amato, впоследствие от г-н Di Bucci, г-н Lewis, г-н Sauer и г-н Whelan, в качеството на представители,

ответник,

с предмет жалба срещу Решение на Комисията от 8 март 2006 г. по член 11, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 139/2004 на Съвета от 20 януари 2004 година

* Език на производството: английски.

относно контрола върху концентрациите между предприятия (ОВ L 24, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 201), с което се иска поправка на информацията, съобщена в рамките на разглеждането на преписка COMP/M.3796 (Омуа/J. M. Huber PCC),

**ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД
НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ (втори състав),**

състоящ се от: г-жа I. Pelikánová (докладчик), председател, г-жа K. Jürimäe и г-н S. Soldevila Fragoso, съдии,

секретар: г-жа K. Rocheš, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 22 април 2008 г.,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

- 1 На 18 януари 2005 г. жалбоподателят, Омуа AG — дружество, осъществяващо дейност по-конкретно на пазарите за доставка на утаен калциев карбонат (наричан по-нататък „УКК“) и на смлян калциев карбонат (наричан по-нататък

„СКК“), използвани по-специално за утежняване и за гланциране на хартия, сключва договор, с който се задължава да придобие някои европейски площи за производството на УКК от J. M. Huber Corp. (наричан по-нататък „нотифицирана концентрация“). Сделката е нотифицирана на финландския орган по конкуренцията, който по силата на член 22, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 139/2004 на Съвета от 20 януари 2004 година относно контрола върху концентрациите между предприятия (ОВ L 24, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 201) на 4 април 2005 г. е поискал от Комисията да извърши проверка.

2 Комисията обявява, че е компетентна да се произнесе и на 23 септември 2005 г. открива процедура по разследване на нотифицираната концентрация. По-конкретно, тя създава база данни за извършените между 2002 г. и 2004 г. пратки на УКК и СКК от главните доставчици на Европейското икономическо пространство (наричана по-нататък „база данни за пратките“), която трябвало да служи в частност за изработването на иконометрично проучване относно схемите за заместване на калциеви карбонати, предназначени за утежняване (наричано по-нататък „иконометрично проучване“). В този контекст Комисията на няколко пъти е искала от жалбоподателя да ѝ предостави определена информация. Така с искане по член 11, параграф 2 от Регламент № 139/2004 на 1 декември 2005 г. Комисията поисква от жалбоподателя пояснения по неговите данни относно предлагането и продажбата и относно потенциалните пазари на УКК. Тъй като жалбоподателят не отговаря на това искане в определения срок, на 9 декември 2005 г. Комисията приема решение по член 11, параграф 3 от посочения регламент, отнасящо се за същата информация и налагащо спиране на срока за разследване по силата на член 10, параграф 4 от него.

3 Жалбоподателят отговаря на решението от 9 декември 2005 г. с писма от 9 и 13 декември 2005 г. и от 3 януари 2006 г. (наричани по-нататък заедно „данните от януари“). След получаването на последните Комисията потвърждава с писмо от 12 януари 2006 г. до жалбоподателя, че данните от януари са пълни, и посочва, че срокът за разследване е започнал да тече отново, считано от 4 януари, и изтичал на 31 март 2006 г.

- 4 На 13 януари 2006 г. Комисията уведомява жалбоподателя, че възнамерява да разреши концентрацията, без да изпраща изложение на възраженията. Тя подготвя и проект на решение в този смисъл (наричано по-нататък „проект на разрешение“), което разпространява в рамките на консултативния комитет по концентрациите между предприятия, съставен от представители на държавите членки (наричан по-нататък „консултативен комитет“). Едновременно с това обаче някои държави членки, както и конкуренти на жалбоподателя, изразяват безпокойство пред Комисията от последиците от нотифицираната концентрация за конкуренцията. В резултат именно на тези безпокойства на заседанието на консултативния комитет от 22 февруари 2006 г. представителите на някои държави членки оспорват преценката на Комисията.
- 5 С електронни писма от 22 и 24 февруари и от 2 март 2006 г. Комисията отбелязва на жалбоподателя някои несъответствия в данните от януари и иска тяхното изясняване. На 3 март 2006 г., в телефонен разговор тя предлага на жалбоподателя продължаване по взаимно съгласие на срока за разследване с 20 работни дни по силата на член 10, параграф 3 от Регламент № 139/2004 и посочва, че при отказ може да приеме ново решение по член 11, параграф 3 от посочения регламент за спиране на този срок.
- 6 С писмо от 6 март 2006 г. жалбоподателят отказва да се съгласи с продължаването на срока.
- 7 С решение от 8 март 2006 г., прието на основание член 11, параграф 3 от Регламент № 139/2004 (наричано по-нататък „обжалваното решение“), Комисията установява, че информацията, предадена на 3 януари 2006 г. в отговор на решението от 9 декември 2005 г., е поне отчасти неточна и вследствие на това срокът за разследване на концентрацията спира да тече, считано от 8 декември 2005 г., до получаване на необходимата пълна и точна информация. В тази връзка Комисията иска от жалбоподателя да отговори на четири общи и на 119 специфични въпроса.

- 8 Жалбоподателят отговаря на обжалваното решение на 21 март 2006 г., като представя по същество нова версия на базата данни за пратките (наричана по-нататък „данните от март“). В писмо от 30 март 2006 г. Комисията посочва на жалбоподателя, че данните от март са пълни, че тя извършва проверка на тяхната точност и срокът за разследване е започнал да тече отново. С писмо от 10 май 2006 г. Комисията потвърждава, че данните от март са точни.
- 9 Междувременно на 2 май 2006 г. Комисията изпраща на жалбоподателя изложение на възраженията, в което тя прави временен извод, че нотифицираната концентрация е несъвместима с общия пазар.
- 10 Накрая, с решение от 19 юли 2006 г. (наричано по-нататък „решение относно концентрацията“) Комисията обявява нотифицираната концентрация за съвместима с общия пазар, с уговорката да бъдат изпълнени някои условия и задължения.

Производство и искания на страните

- 11 Жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Първоинстанционния съд на 18 май 2006 г.
- 12 С отделна молба, подадена на същата дата в секретариата на Първоинстанционния съд, жалбоподателят е поискал делото да бъде разгледано по реда на бързото производство по член 76а от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд. Тази молба е отхвърлена с решение на пети състав на Първоинстанционния съд от 19 юни 2006 г.

- 13 Писмената защита е подадена на 8 август 2006 г., писмената реплика — на 31 октомври 2006 г., а писмената дуплика — на 12 февруари 2007 г.
- 14 С молба, подадена в секретариата на Първоинстанционния съд на 31 август 2006 г., Imerys SA е поискало да встъпи в настоящото производство в подкрепа на исканията на Комисията.
- 15 С решение на председателя на Първоинстанционния съд от 27 октомври 2006 г. делото е преразпределено на втори състав на Първоинстанционния съд.
- 16 С определение от 22 март 2007 г. председателят на втори състав на Първоинстанционния съд допуска встъпването на Imerys. Същевременно с писмо, подадено в секретариата на Първоинстанционния съд на 23 април 2007 г., последното информира Първоинстанционния съд за отказа си да встъпи по делото. Впоследствие с определение от 12 юли 2007 г. председателят на втори състав на Първоинстанционния съд постановява заличаването на Imerys като встъпила страна.
- 17 На 29 януари 2008 г. втори състав на Първоинстанционния съд решава да започне устната фаза от производството, без да предприема предварително събиране на доказателства. Той решава също така да поиска от Комисията представяне на някои документи и да покани жалбоподателя да представи своите писмени становища по тях, както и да отговори на един въпрос. Страните отговарят в определения от Първоинстанционния съд срок, като освен това Комисията представя допълнителни писмени становища по становищата на жалбоподателя след покана от Първоинстанционния съд в този смисъл.

18 Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Първоинстанционния съд въпроси са изслушани в съдебното заседание от 22 април 2008 г.

19 Жалбоподателят моли Първоинстанционния съд:

— да отмени обжалваното решение,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски,

— да се произнесе по последиците от отмяната на обжалваното решение.

20 Комисията моли Първоинстанционния съд:

— да обяви жалбата за явно недопустима в частта, с която се иска декларация относно последиците от евентуалната отмяна на обжалваното решение,

— да отхвърли жалбата в останалата ѝ част,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

- 21 Жалбоподателят посочва четири правни основания, изведени: първото — от неспазване на необходимите условия за приемане на решение по член 11, параграф 3 от Регламент № 139/2004, както и от нарушението на принципа на пропорционалност, второто — от нарушението на принципа на спазване на разумен срок, третото — от злоупотреба с власт, и четвъртото — от нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания. Освен това той моли да бъде разпоредено извършването на някои процесуално-организационни действия.
- 22 Комисията поддържа, че молбата до Първоинстанционния съд за произнасяне по последиците от евентуална отмяна на обжалваното решение е недопустима. Тя счита освен това, че посочените от жалбоподателя правни основания са неоснователни и оспорва необходимостта от поисканите процесуално-организационни действия.

По допустимостта на искането относно последиците от евентуална отмяна на обжалваното решение

- 23 Следва да се отбележи, както Комисията изтъква, че като иска от Първоинстанционния съд да се произнесе по последиците от отмяната на обжалваното решение, жалбоподателят цели да получи декларация относно последиците от настоящото съдебно решение, която би представлявала и задължително указание към Комисията за неговото изпълнение. Същевременно, тъй като в рамките на контрола за законосъобразност по член 230 ЕО Първоинстанцион-

ният съд не е компетентен да произнася декларативни решения (вж. в този смисъл Определение на Съда от 9 декември 2003 г. по дело Италия/Комисия, C-224/03, Recueil, стр. I-14751, точки 20—22) или да дава задължителни указания, макар те да имат връзка с условията за изпълнение на неговите решения (Определение на председателя на Съда от 26 октомври 1995 г. по дело Pevasa и Inpesca/Комисия, C-199/94 P и C-200/94 P, Recueil, стр. I-3709, точка 24), молбата на жалбоподателя трябва да бъде обявена за явно недопустима.

По първото правно основание, изведено от нарушение на член 11 от Регламент № 139/2004

24 По първото правно основание страните в самото начало сочат необходимите условия за оправомощаване на Комисията да поиска с решение по член 11, параграф 3 от Регламент № 139/2004 поправка на съобщената от нотифициращата страна информация, която се окаже неточна. Жалбоподателят поддържа по-нататък, че в конкретния случай тези условия не били изпълнени, тъй като поисканите с обжалваното решение поправки не били необходими за преценката на концентрацията (първа част) и данните от януари били по същество точни (втора част).

Предварителни бележки по понятието за необходимост на информацията и за нейното поправяне

— Доводи на страните

25 Според жалбоподателя Комисията може да поиска поправка на грешките, открити в информацията, предоставена от страна в операция по концентрация, доколкото както подлежащата на поправка информация, така и нейната

поправка са необходими. В това отношение жалбоподателят уточнява, от една страна, че не е достатъчно съответната информация да бъде само потенциално полезна, а от друга страна, че поправка е необходима, единствено ако разглежданите грешки са съществени, тоест когато съществува немаловажен риск те да се отразят в значителна степен върху преценката на съответната операция по концентрация.

26 Освен това с оглед на последиците от спиране на срока за разследване и на изискването за бързина, което характеризира предвидената в Регламент № 139/2004 процедура, горепосочените условия трябвало да бъдат тълкувани стриктно. Накрая, жалбоподателят твърди, че макар по принцип Комисията да е длъжна да определи каква информация е необходима в зависимост главно от обстоятелствата на конкретния случай, тя трябва все пак да се съобрази с принципа на пропорционалност, който изисква колкото по-дълго продължава спирането, толкова по-важни да са причините, на които то е основано.

27 Комисията поддържа най-напред, че тя може да приеме решение по член 11, параграф 3 от Регламент № 139/2004 още когато счита, че не разполага с цялата информация, която е необходима, за да се произнесе по съвместимостта на разглежданата операция по концентрация с общия пазар. Такъв бил по-конкретно случаят, когато съществува риск откритите грешки в информацията, предоставена от една страна, да се отразят върху преценката на Комисията. Понататък тя изтъква, че необходимият характер на поисканата информация е обективен елемент, по отношение на който тя разполага с широко право на преценка и който трябва да бъде оценяван в зависимост от обстоятелствата на конкретния случай и от потенциалната полезност на въпросната информация. Накрая, следвало да се отчете и фактът, че Комисията е длъжна да извърши разследването си особено внимателно и въз основа на пълна и точна информация.

— Съображения на Първоинстанционния съд

- 28 От практиката на Съда произтича, че Комисията може да упражнява правомощията, които са ѝ предоставени с член 11 от Регламент № 139/2004, само доколкото счита, че не разполага с цялата необходима информация, за да се произнесе по съвместимостта на съответната операция по концентрация с общия пазар (вж. относно аналогичните разпоредби на Регламент (ЕИО) № 4064/89 на Съвета от 21 декември 1989 година относно контрола на върху концентрациите между предприятия (ОВ L 395, стр. 1) Решение на Първоинстанционния съд от 27 ноември 1997 г. по дело *Kaysersberg/Комисия*, T-290/94, Recueil, стр. II-2137, точка 145).
- 29 В това отношение следва да се припомни, че с оглед на приемането на решение относно концентрация Комисията трябва да разгледа, по силата по-конкретно на член 2 от Регламент № 139/2004, последиците от съответната операция върху всички пазари, за които съществува риск ефективната конкуренция да бъде значително възпрепятствана на общия пазар или в съществена част от него.
- 30 По-нататък, обстоятелството, че изискването за необходимост трябва да бъде тълкувано с позоваване на решението за съответствието на разглежданата концентрация с общия пазар, предполага, че необходимостта от информацията, визирана в искане по член 11 от Регламент № 139/2004, трябва се преценява, като се прави позоваване на убеждението за обхвата на необходимата за разследването на концентрацията информация, което Комисията е могла логично да си изгради към момента на формулиране на разглежданото искане. Следователно тази преценка не може да се основава на реалната необходимост от информация в последващата процедура пред Комисията, която е зависима от множество фактори и поради това не може да бъде определена със сигурност към момента на формулирането на искането за информация.

- 31 Що се отнася до особения случай на необходимост от поправяне на вече съобщена информация, която се е оказала неточна, Първоинстанционният съд счита, че критерият за съществен характер на откритите грешки, с който впрочем страните се съгласяват, е подходящ с оглед на буквата и структурата на Регламент № 139/2004, и по-конкретно на членове 2 и 11 от него. Следователно трябва да се приеме, че Комисията може да поиска поправката на съобщената от една страна информация, за която е установено, че е погрешна, ако съществува риск отбелязаните грешки да имат значително отражение върху нейната оценка за съвместимостта на разглежданата операция по концентрация с общия пазар.
- 32 Колкото до контрола на прилагането на горепосочените критерии, следва да се уточни, на първо място, че той включва сложни преценки от икономическо естество. Следователно Комисията разполага с право на преценка в това отношение и упражняваният от общностния съд контрол трябва да се сведе до проверка дали са спазени процесуалните правила и изискването за мотивиране, дали фактите са установени точно, дали не е налице явна грешка в преценката или злоупотреба с власт. Това обстоятелство обаче не означава, че общностният съд трябва да се въздържа от проверка на тълкуването, което Комисията е дала на данни от икономическо естество (Решение на Съда от 15 февруари 2005 г. по дело Комисия/Tetra Laval, C-12/03 P, Recueil, стр. I-987, точки 38 и 39), и по-конкретно на нейната преценка за необходимостта от поисканата по силата на член 11 от Регламент № 139/2004 информация, както и за същевения характер на твърдените грешки в нея.
- 33 На второ място, противно на поддържаното от жалбоподателя, горепосочените критерии не следва да бъдат тълкувани стриктно. Всъщност изискването за бързина, с което се характеризира общата структура на Регламент № 139/2004 (вж. относно Регламент № 4064/89 Решение на Първоинстанционния съд от 28 април 1999 г. по дело Endemol/Комисия, T-221/95, Recueil, стр. II-1299, точка 84), трябва да бъде съобразено с целта за ефективен контрол на съвместимостта на концентрациите с общия пазар, който Комисията е длъжна да извършва много внимателно (Решение по дело Комисия/Tetra Laval, посочено по-горе, точка 42) и за който е необходимо тя да получи пълна и точна информация.

34 На последно място, вярно е, че упражняването от Комисията на правомощията, които са ѝ предоставени с член 11 от Регламент № 139/2004, е обусловено от спазването на принципа на пропорционалност, който изисква актовете на общностните институции да не надхвърлят границите на подходящото и необходимото за постигането на преследваните цели (Решение на Първоинстанционния съд от 4 юли 2006 г. по дело easyJet/Комисия, T-177/04, Recueil, стр. II-1931, точка 133). Важно е в частност наложено на предприятие задължение за предоставяне на информация да не представлява за него тежест, несъразмерна на нуждите на разследването (вж. по аналогия Решение на Първоинстанционния съд от 12 декември 1991 г. по дело SEP/Комисия, T-39/90, Recueil, стр. II-1497, точка 51). Щом като обаче продължителността на спирането на определените в член 10 от Регламент № 139/2004 срокове, до което води приемането на решение по член 11 от посочения регламент, зависи от датата на съобщаване на необходимата информация, Комисията не нарушава принципа на пропорционалност, като спира производството, докато не ѝ бъде предадена подобна информация.

По първата част, изведена от това, че информацията, чието поправяне е поискано, не била необходима

— Доводи на страните

35 Жалбоподателят изтъква най-напред, че информацията, чието поправяне е поискано с обжалваното решение, не била необходима към датата на неговото приемане, за да може Комисията да се произнесе по съвместимостта на нотифицираната концентрация с общия пазар, тъй като тя не била релевантна за посочените от нея цели.

36 По този начин, като се има предвид, че иконометричното проучване се отнасяло за утежняващите продукти и се основавало единствено на данните за 2004 г., данните за гланциращите продукти, както и тези относно 2002 г. и 2003 г., не били релевантни. Следователно искането на Комисията за поправка на данните относно 2002 г. и относно 2003 г. било недобросъвестен акт, който поставял под въпрос необходимия характер на обжалваното решение по отношение на другите данни, чието поправка било поискано. Това обстоятелство поставяло също така въпроса дали данните от март са били използвани реално за своевременно подновяване на иконометричното проучване. Действително поради предвидените в Регламент № 139/2004 процесуални правила било възможно евентуалните последици от съобщаването на данните от март за преценката на концентрацията да бъдат посочени най-късно в изложението на възраженията. Комисията обаче доказала единствено, че посочените данни са използвани за подновяване на иконометричното проучване след изпращането на изложението на възраженията, което потвърждавало, че данните от март не са били необходими за нейния анализ.

37 По-нататък жалбоподателят припомня, че изложението на възраженията, чието съставяне е започнало по времето на приемане на обжалваното решение и следователно било особено релевантно за идентифициране на информацията, считана по това време от Комисията за необходима при разследването, се отнасяло единствено за гланциращите продукти. Към момента обаче на приемане на решението от 9 декември 2005 г. разследването на Комисията не било съсредоточено върху сектора на гланциращите продукти, а върху този на утежняващите продукти. Поради това информацията, визирана в обжалваното решение, което се основавало на неспазването на решението от 9 декември 2005 г., не била релевантна за сектора на гланциращите продукти и следователно за изложението на възраженията. Това обстоятелство се потвърждавало от твърде ограниченото и при всички случаи ненужно използване на базата данни за пратките в последния документ.

38 Жалбоподателят оспорва и визираната в обжалваното решение информация да е използвана за определяне на съответните продуктови и географски пазари.

39 Жалбоподателят поддържа накрая, че представените от Комисията документи относно реалното използване на данните от март, не доказват, че визираната в обжалваното решение информация е била необходима за приемане на решението относно концентрацията. Всъщност, на първо място, от тези документи произтича, че посочените данни са били безполезни, що се отнася до преценката на нивото на цените. Второ, разглежданите документи не били и доказателства за необходимостта от съответната информация за изчисляването на пазарните дялове. Трето, Комисията не успяла да докаже, че преди или след приемане на обжалваното решение е извършила оценка на необходимостта от информацията, чието поправяне е поискала.

40 Комисията отбелязва, че е използвала базата данни за пратките не само за осъществяването на иконометричното проучване, но и за определяне на съответните пазари и по-общо за преценката на концентрацията от гледна точка на конкуренцията. Тя излага, че наистина иконометричното проучване е подновено въз основа на данните от март, което се потвърждавало от документите, представени по искане на Първоинстанционния съд. Впрочем тя признава, че от втората половина на февруари 2006 г. се е съсредоточила върху сектора на гланциращите продукти, като все пак главната причина за тази промяна било обстоятелството, че узнала по това време, че J. M. Huber Corp. разработвало продукт, който щял да му позволи да проникне на този пазар. Това обстоятелство обаче не означавало тя да изостави напълно разследването относно утежняващите продукти.

— Съображения на Първоинстанционния съд

41 В самото начало следва да се отбележи, че голяма част от доводите на жалбоподателя са основани на твърдението, че към момента на приемане на обжалваното решение Комисията е била завършила или все още не е била започнала разглеждането на някои въпроси, била е направила някои предварителни изводи или е била съсредоточила своето внимание върху някои области. Както обаче беше изложено в точка 30 по-горе, подобни обстоятелства

са ирелевантни, тъй като необходимостта от визираната в обжалваното решение информация трябва да бъде преценявана по отношение на убеждението за обхвата на информацията, необходима за приемане на решението относно концентрацията, което Комисията е могла логично да си изгради към момента на приемането му.

42 По-нататък следва да се посочи, че базата данни за пратките се отнасяла за доставките, извършени на пазарите на калциев карбонат за утежняване и за гланциране. Жалбоподателят не оспорва, че тези пазари са били засегнати или са могли да бъдат засегнати от нотифицираната концентрация. При тези обстоятелства от точка 29 по-горе произтича, че информацията, чието поправяне е било поискано с обжалваното решение, която била част от базата данни за пратките, можела по принцип да се счита за необходима за целите на приемането на решението относно концентрацията.

43 Също така следва да се припомни, че за всяка от съответните доставки базата данни за пратките съдържа данни като завода, от който тръгват стоките, самоличност и местонахождение на клиента, разстоянието и вида транспорт, вида на доставения продукт, неговото количество и цена. Подобни данни обаче са релевантни за разследване на съвместимостта на операция по концентрация с общия пазар, стига да позволяват на Комисията да определи съответните пазари, както и да анализира състоянието на конкуренцията на всеки от тях.

44 Същевременно жалбоподателят упреква Комисията и в това, че е поискала поправяне на данните относно 2002 г. и 2003 г., въпреки че иконометричното проучване е било основано единствено на данните относно 2004 г. и че другите използвания на данните, на които Комисията се позовава, не били свързани с никакъв времеви фактор. Въпреки това в тази връзка следва да се отбележи, че противно на претендираното от жалбоподателя, релевантните фактори за

определянето на географските и продуктови пазари, каквито са например местонахождението на доставчиците и на клиентите, видовете транспорт или гамата от налични продукти, са податливи на промяна с течение на времето. При тези обстоятелства и при липсата на по-специфични доказателства за това, че по-кратък референтен период би бил достатъчен, не изглежда, че Комисията е направила грешка, като е приела, че данните относно 2002 г. и 2003 г. са били необходими за приемане на решението относно концентрацията.

45 Колкото до твърденията, основани на изложението на възраженията и на представените от Комисията документи относно реалното използване на данните от март, следва да се отбележи, че тези доказателства са последващи спрямо обжалваното решение. В това отношение следва незабавно да се посочи, както Комисията с пълно право изтъква, че ако фактът на последващо използване на информацията, визирана в искане по член 11 от Регламент № 139/2004, може да бъде показател за необходимостта от нея, то липсата на използване на същата не е доказателство за противното поради изложената в точка 30 по-горе причина.

46 Що се отнася до изложението на възраженията, следва впрочем да се отбележи, че противно на поддържаното от жалбоподателя, то не позволява да се определи по изчерпателен начин информацията, която Комисията е считала за необходима към момента на приемане на обжалваното решение. Действително, от една страна, макар очевидно съставянето на изложението на възраженията да е започнало към момента на приемане на обжалваното решение, това не променя факта, че са изтекли почти два месеца, преди то да бъде изпратено. От друга страна, изложението на възраженията изброява единствено преценките на Комисията, които са я накарали да идентифицира потенциални проблеми за състоянието на конкуренцията, и следователно пропуска по принцип да посочи пазарите, на които не е открит никакъв риск. Вследствие на това неговият предмет е значително по-ограничен от предмета на разследването, осъществено от Комисията на по-ранен етап.

47 Колкото до другите доводи, основани на документите относно реалното използване на данните от март, следва да се отбележи, че жалбоподателят се ограничава до твърдението, че Комисията не е доказала, че визираната в обжалваното решение информация е била необходима за приемане на решението относно концентрацията. След като обаче именно жалбоподателят носи тежестта на доказване по отношение на обосноваването на правните основания, на които той се позовава, и следователно по отношение на липсата на необходимост от съответната информация, тези доводи трябва да бъдат отхвърлени като недоказани.

48 Накрая, що се отнася до въпроса дали иконометричното проучване е подновено преди изпращането на изложението на възраженията, Комисията е представила на Първоинстанционния съд разпечатка на екран, показваща, че различните компютърни файлове, релевантни за преценката на концентрацията, са изменени в периода между април и август 2006 г. Вярно е, както жалбоподателят изтъква, че по-голямата част от файловете показват дата на изменение, по-късна от датата, на която е изпратено изложението на възраженията. Въпреки това Първоинстанционният съд счита, както изтъква Комисията, че въпросните дати са датите на последното използване на съответните файлове, тъй като те са били използвани редовно по време на разследването на нотифицираната концентрация и в частност преди изпращането на изложението на възраженията. Всъщност жалбоподателят, който носи тежестта на доказване, както беше отбелязано, не е представил никакво доказателство, което може да обори това твърдение.

49 С оглед на гореизложеното следва да се направи изводът, че не е доказано, че към момента на формулиране на искането за информация Комисията не е следвало да счита информацията, чието поправяне е било поискано с обжалваното решение, за необходима по смисъла на член 11 от Регламент № 139/2004. Поради това първата част от първото правно основание следва да се отхвърли.

50 Относно твърдението на жалбоподателя, че като е поискала поправяне на данните относно 2002 г. и 2003 г., Комисията е действала недобросъвестно, то е свързано с мотивите, поради които Комисията е приела обжалваното решение,

и поради това в действителност е неотделимо от повдигнатото от жалбоподателя правно основание, изведено от злоупотреба с власт. Следователно то не е релевантно в рамките на настоящото правно основание.

По втората част, изведена от това, че данните от януари били по същество точни

— Доводи на страните

51 Жалбоподателят поддържа, че данните от януари били по същество точни и поради това не било необходимо да се иска поправянето им.

52 В подкрепа на своето твърдение жалбоподателят първо представя поредица от доводи, изведени от статистическия анализ на данните от януари. В това отношение той отбелязва, че ако последните съдържали известен брой грешки, това обстоятелство било обичайно в областта на статистиката и освен това данните от март несъмнено също не били напълно точни. Не било обаче нито възможно, нито необходимо или обичайно да се отстранят всички грешки в статистическите данни поради съществуването на методи, позволяващи, от една страна, да се отстранят погрешните данни от една група данни или да се предвиди тяхното отражение, а от друга страна, да се провери надеждността на съответната група данни. Жалбоподателят поддържа, че в конкретния случай Комисията е използвала подобни методи още при получаването на данните от януари, независимо от нейните твърдения, че тя просто е действала въз основа на предположението за точността на последните.

- 53 За да прецени отражението на визираните в обжалваното решение грешки, жалбоподателят е поискал от LECG Consulting да подложи данните от януари на статистически тестове, подобни на тези, които Комисията е извършила още при тяхното получаване. Според един първи доклад, приложен към жалбата (наричан по-нататък първи доклад „LECG“), броят на погрешните данни не е бил необичайно висок и сравнението между данните от януари и същите тези данни без разкритите от Комисията потенциално несъответстващи или погрешни стойности (наричани по-нататък „изменените данни“) не показвало съществени различия, що се отнася до променливите величини, които Комисията е използвала при съставянето на изложението на възраженията и при общия анализ на съответните пазари. Също така било малко вероятно съответните грешки да са повлияли в значителна степен на резултатите от иконометричното проучване.
- 54 Според друг доклад на LECG Consulting, изготвен в отговор на писмената защита и приложен към репликата (наричан по-нататък втори доклад „LECG“), хипотетичните цени, изчислени в рамките на иконометричното проучване, не се различавали съществено в данните от януари, изменените данни и данните от март. Поради това според жалбоподателя данните от януари били по същество точни и Комисията е могла и е трябвало да си даде сметка за това.
- 55 Освен това в своите становища по представените от Комисията документи жалбоподателят сочи направените от LECG Consulting изчисления, според които данните от януари били по същество точни, що се отнася до определянето на максималното разумно разстояние на доставка.
- 56 Впоследствие жалбоподателят изтъква някои обстоятелства, които според него доказвали, че към момента на приемане на обжалваното решение Комисията действително е знаела, че данните от януари били по същество точни. В това отношение жалбоподателят поддържа най-напред, че тезата на Комисията, според която тя не била открила визираните в обжалваното решение грешки преди втората половина на февруари, е твърде малко вероятна, като се има

предвид по-конкретно, че през януари 2006 г. Комисията е направила извода, че концентрацията не поставя никакъв проблем от гледна точка на конкуренцията, и имала готовност да я разреши безусловно. До подобен извод действително е могло да се стигне единствено след проверка на данните от януари, в хода на която грешките са щели да бъдат открити, а тяхното отражение — оценено. Освен това относително ограниченият брой на пратките на жалбоподателя, взети предвид в иконометричното проучване, както и фактът, че член на натоварения с преписката екип на Комисията е потвърдил, че е отстранил погрешните стойности, означавали, че подобни проверки са били направени и поради това още от януари Комисията е знаела за голям брой грешки, които тя твърди, че е разкрила едва по-късно.

57 Жалбоподателят продължава, като отбелязва, първо, че въпросите, които според Комисията оправдавали ново разглеждане на точността на данните от януари, вече били разгледани от него преди това. Второ, от първия и от втория доклад „LECG“ произтичало, че към момента на приемане на обжалваното решение Комисията при всички случаи е била в състояние да провери дали разкритите грешки са имали отражение върху нейния анализ. Трето, Комисията не е доказала, че е извършила подобни проверки преди приемане на обжалваното решение, което означавало, че тя действително не е била загрижена за отражението на откритите грешки върху разследването на нотифицираната концентрация. Четвърто, доказателство за факта, че Комисията е знаела за точността на данните от януари, била позицията, която тя възприела в изложението на възраженията, както и това, че тя нито подновила иконометричното проучване, нито приключила процедурата по проверка на точността на данните от март, преди да изпрати посоченото изложение. На пето и последно място жалбоподателят припомня, че според него Комисията е трябвало да знае, че ще използва единствено данните относно 2004 г.

58 Накрая, жалбоподателят поддържа, че като се има предвид пренебрежимото използване на базата данни за пратките в изложението на възраженията и продължителността на спирането, предизвикано с обжалваното решение, посоченото спиране е било явно непропорционално.

59 Комисията поддържа, че към момента на приемане на обжалваното решение не е могла да изключи възможността грешките в данните от януари да засегнат нейния анализ на нотифицираната концентрация и вследствие на това посочените данни не били точни по същество. Тя отбелязва, че първата поредица доводи на жалбоподателя не отчита различните цели на базата данни за пратките и че двата доклада „LECG“ не могат да докажат липсата на отражение на откритите грешки. Колкото до втората поредица доводи, Комисията обяснява, че след съобщаването на данните от януари тя е извършила някои стандартни проверки, чийто обхват обаче бил ограничен. Като последица от това визираните в обжалваното решение грешки били открити едва при допълнителните проверки, извършени след заседанието на консултативния комитет от 22 февруари 2006 г., на което някои държави членки изразили съмнения относно надеждността на иконометричното проучване. Комисията добавя, че в началото на май тя приключила едновременно няколко операции, сред които проверките на данните от март и съставянето на изложението на възраженията, което обяснявало защо е потвърдила точността на посочените данни едва няколко дни след изпращането на посоченото изложение.

— Съображения на Първоинстанционния съд

60 Относно доводите, изведени от статистическия анализ на данните от януари, в самото начало следва да се припомни, че по силата на изложените в точки 30 и 31 по-горе съображения необходимостта от поисканите в обжалваното решение поправки трябва да бъде преценявана с позоваване на убеждението за съществения характер на откритите грешки в данните от януари, което Комисията е могла логично да си изгради към момента на неговото приемане. Поради това представените от жалбоподателя анализи могат да бъдат взети предвид единствено доколкото Комисията е могла да ги осъществи към момента на приемане на обжалваното решение. Това обстоятелство означава по-конкретно, че направените сравнения във връзка с данните от март не са релевантни, тъй като последните данни не са съществували към момента на приемане на обжалваното решение.

61 По-нататък, в съответствие с изложения в точка 31 по-горе критерий за съществена точност следва да се провери дали различните представени от жалбоподателя анализи позволяват да се докаже, че откритите от Комисията грешки не са могли да имат значително отражение върху нейната преценка на съвместимостта на нотифицираната концентрация с общия пазар.

62 В това отношение следва да се отбележи, че докато в първия доклад „LECG“ е направен изводът, че няма съществена разлика между релевантните средни стойности, изчислени въз основа на данните от януари и на изменените данни, таблица 2 от същия доклад показва значителни различия между тези две групи данни, що се отнася до по-високата стойност на съотношението транспортни разходи/заводска цена (разлика от десет процентни пункта), средното разстояние на транспорт с камион (разлика от 13 %) и средното разстояние на транспорт с кораб (разлика от 28 %). Дори да се предположи, съгласно представените в съдебното заседание обяснения на представителя на LECG Consulting, че от икономическа гледна точка тези разлики са ирелевантни за изводите в изложението на възраженията, както показва таблица 3 от посочения доклад, все пак е важно да се посочи, че не е бил представен никакъв сравним анализ, показващ тяхната ирелевантност, що се отнася до иконометричното проучване, макар в своя първи доклад LECG Consulting да отбелязва, че по негово мнение цените, транспортните разходи и разстоянията на доставка са ключовите величини на последното проучване. При липсата обаче на подобен анализ е невъзможно да се определи дали откритите от Комисията грешки са могли да засегнат значително резултатите от иконометричното проучване и следователно разследването на нотифицираната концентрация от Комисията.

63 По отношение на първия доклад „LECG“ следва да се добави, както Комисията изтъква, че изводът, според който откритите грешки нямат отражение върху съществените величини на иконометричното проучване, се основава на анализа на средните стойности, изчислени въз основа на агрегирани данни. Комисията обаче твърди, без жалбоподателят да оспорва това, че горепосоченото проучване било извършено в зависимост от различните производствени обекти, което предполага, че анализът на агрегираните данни не позволява да се определи евентуалното отражение на откритите грешки.

64 Същевременно вторият доклад „LECG“, който се опитва да обори последния довод, в частност като разглежда по-подробно данните, също не съдържа анализ на релевантността на установените значителни разлики между цените, които са от 3 % до 4 % за средните цени и надхвърлят 10 % за някои производствени обекти и някои продукти. Макар и в съдебното заседание представителят на LECG да изтъква, че разликата между средните цени е ирелевантна с оглед на значимостта на транспортните разходи за разглежданите продукти, това не променя факта, че не е било дадено никакво специфично обяснение относно установените за някои производствени обекти по-значителни разлики. Поради това вторият доклад „LECG“ също не доказва, че откритите грешки в данните от януари не са могли да повлияят значително на съдържащите се в иконометричното проучване цени и следователно върху преценката на съвместимостта на нотифицираната концентрация с общия пазар.

65 Що се отнася до доводите, изложени в рамките на становищата по представените от Комисията документи, следва да се отбележи, че жалбоподателят се ограничава до позоваване на анализа на максималното разумно разстояние на доставка при всеки от видовете транспорт, което е теоретично разстояние, изчислено въз основа на всички доставки, извършени със съответния вид транспорт. Макар и това разстояние да е използвано на етапа на определянето на съответните географски пазари, от материалите в преписката все пак произтича, че впоследствие то е било сравнено с максималните реални разстояния на доставка от всеки от съответните производствени обекти, като тези разстояния били избрани за обектите, за които те са по-големи. При тези обстоятелства анализ на агрегираните данни, при който не се прави разлика между различните обекти, е недостатъчен, за да се установи дали откритите грешки са могли да повлияят значително на определянето на географските пазари и следователно на преценката на нотифицираната концентрация.

66 От всичко изложено дотук следва, че представените от жалбоподателя анализи не позволяват да се направи изводът, че данните от януари са били по същество точни. Следователно трябва да се разгледа втората поредица доводи, от която произтича, че Комисията действително е знаела, че случаят е такъв.

- 67 В това отношение следва да се отбележи, че доводите на жалбоподателя са основани главно на твърдяната неправдоподобност на твърдението на Комисията, че визираните в обжалваното решение грешки не са били открити още при получаването на данните от януари, а едва през втората половина на февруари, след заседанието на консултативния комитет от 22 февруари 2006 г. Поради това Първоинстанционният съд ще разгледа най-напред представените от Комисията доказателства в подкрепа на това твърдение.
- 68 В този контекст, що се отнася, от една страна, до направените проверки още при получаването на данните от януари, следва да се отбележи, че доколкото разследването от Комисията трябва да бъде осъществено в относително стриктни срокове и доколкото страните по концентрацията са длъжни да съобщят на Комисията точна и пълна информация, процедурата за контрол върху концентрациите се основава по необходимост в голяма степен върху доверието, тъй като Комисията не е длъжна да провери веднага и подробно точността на цялата предадена от посочените страни информация.
- 69 В това отношение вътрешното електронно писмо, изпратено на 6 март 2006 г. от един от членовете на натоварения с преписката екип на Комисията, представено от последната като приложение към нейния отговор на искането на Първоинстанционния съд, показва във връзка с визираните в обжалваното решение грешки, че „[т]естовите, приложени преди това към базата данни [за пратките били] по-глобални [...] и не били съсредоточени върху двойката производствен обект—завод за производство на хартия“. То продължава с уточнението, че това „обяснява защо всички тези въпроси не са били повдигнати по-рано“.
- 70 Това доказателство, чиято релевантност не се оспорва от жалбоподателя, надлежно доказва, че направените от Комисията проверки след съобщаването на данните от януари са били ограничени и поради това не са дали възможност да бъдат намерени визираните в обжалваното решение грешки. В този контекст е важно да се отбележи още, че фактът на извършване единствено на ограничени проверки прави неотнормено твърдението, че е било възможно посочените грешки да бъдат намерени посредством стандартизирани статистически средства за проверка.

71 От друга страна, колкото до провеждането и последиците от заседанието на консултативния комитет от 22 февруари 2006 г., от изявленията на участниците в това заседание, представени като приложение към отговора на Комисията на искането на Първоинстанционния съд, произтича, че по този повод са били обсъждани както надеждността на иконометричното проучване, така и данните, използвани за неговото осъществяване. Макар и да изглежда, че точността на съответните данни не е била разгледана подробно от различните участници, както изтъква жалбоподателят, все пак е логично подобна дискуссия да е накарала Комисията да провери надеждността на проучването и на използваните данни, като се има предвид по-конкретно нейното желание да представи нов проект на решение за одобрение от посочения комитет.

72 В това отношение следва да се отбележи по-нататък, че във вътрешното електронно писмо на Комисията, изпратено на 22 февруари 2006 г. и отнасящо се за разпределянето на задачите по подготовка на измененията на проекта на разрешение след заседанието на консултативния комитет, приложено към горепосочения отговор на Комисията, се посочва относно иконометричното проучване: „Проверка на надеждността + анализ на чувствителността.“ Първоинстанционният съд счита, че това позоваване трябва да бъде тълкувано по-скоро като указание за това, че трябвало да се извърши допълнителна проверка на иконометричното проучване и на използваните за неговото осъществяване данни, а не както жалбоподателят е предложил в хода на съдебното заседание, като целящо единствено да се даде по-подробно описание на извършените по-рано проверки в проекта на разрешение. Действително разглежданото електронно писмо не се ограничава с описание на специфичните изменения, а се стреми също така да определи нови задачи, които да бъдат осъществени в рамките на разследването.

73 По този начин представените от Комисията документи доказват и нейните твърдения, че резултатите от заседанието на консултативния комитет от 22 февруари 2006 г. са я накарали да провери отново точността на данните от януари. При тези обстоятелства следва да се направи изводът, че тезата на Комисията, според която визираните в обжалваното решение грешки са открити в хода на тези задълбочени проверки, а не по-рано, е надлежно доказана.

- 74 По-нататък, посочените от жалбоподателя обстоятелства не могат да оборят тази констатация. Така, първо, самият жалбоподател е признал в хода на съдебното заседание, че макар и въпросите, повдигнати на заседанието на консултативния комитет от 22 февруари 2006 г., и по-конкретно особеното състояние на финландския пазар, да са разглеждани по-рано, това било направено по повърхностен начин, което означава, че допълнителните по-подробни проверки, извършени след горепосоченото заседание, са могли да доведат до откриване на съответните грешки.
- 75 Второ, доколкото в точка 66 по-горе беше направен изводът, че жалбоподателят не е доказал точността по същество на данните от януари, тезата, според която към момента на приемане на обжалваното решение Комисията е могла да провери, че откритите грешки в тези данни не са били съществени, не е издържана от фактическа гледна точка.
- 76 Трето, в електронното писмо от 5 март 2006 г., представено от Комисията като приложение към нейния отговор на искането на Първоинстанционния съд, се споменава, че „сериозни несъответствия“ са открити в данните от януари, което означава, че Комисията е извършила анализ на потенциалното отражение на грешките върху нейното разследване. При тези обстоятелства обратното твърдение на жалбоподателя, в подкрепа на което няма нито един факт, не може да бъде прието.
- 77 Четвърто, поради причините, обяснени в точки 45 и 46 по-горе, изложението на възраженията не е определящо доказателство за преценката на позицията на Комисията относно точността на информацията, използвана при нейното разследване на нотифицираната концентрация. Също така Първоинстанционният съд е приел в точка 48 по-горе, че жалбоподателят не е оборил твърдението на Комисията, че иконометричното проучване е било подновено преди изпращането на изложението на възраженията. Колкото до обстоятелството, че точността на данните от март е потвърдена едва след изпращането на посочения документ, жалбоподателят не е оспорил довода на Комисията, основан на едновременното приключване на няколко задачи през съответния период.

- 78 Пето, щом като в точка 44 по-горе е направен изводът, че Комисията е могла логично да поиска да ѝ бъдат съобщени данните за няколко години, доводът, свързан с обстоятелството, че тя е знаела, че само данните относно 2004 г. са релевантни, е неотносим.
- 79 Накрая, относно довода, изведен от нарушението на принципа на пропорционалност, следва да се констатира с оглед на изложените в точка 34 по-горе бележки, че той не може да бъде възприет.
- 80 С оглед на изложеното дотук следва да се направи изводът, че не е доказано, че Комисията е нарушила член 11 от Регламент № 139/2004, като е приела, че данните от януари не са точни по същество и като е поискала поправянето им. Следователно втората част трябва да бъде отхвърлена, както и първото правно основание в неговата цялост.

По второто правно основание, изведено от това, че Комисията е нарушила принципа на разумния срок

Доводи на страните

- 81 Жалбоподателят счита, че обжалваното решение не е прието в разумен срок, като се има предвид, че Комисията е знаела за разглежданите грешки след първите направени проверки през първата половина на януари 2006 г. Поради това Комисията, от една страна, е причинила значими финансови вреди на жалбоподателя, а от друга страна, е накърнила упражняването на неговото право на защита. По-нататък, късното приемане на обжалваното решение

разкривало действителните мотиви на Комисията, които били тя да спечели време, за да може да продължи своето разследване, независимо от изтичането на предвидения за тази цел срок.

- 82 От една страна, Комисията поддържа, че евентуално нарушение на принципа на разумния срок не оправдавало отмяната на обжалваното решение, тъй като жалбоподателят не е доказал наличието на произтичащо от него нарушение на правото му на защита. От друга страна, Комисията счита, че при обстоятелствата на конкретния случай в нейните действия нямало неоправдана забава.

Съображения на Първоинстанционния съд

- 83 Следва да се отбележи, че доводът, изведен от причинената на жалбоподателя вреда, е неотносим в рамките на настоящия спор, който се отнася изключително до отмяната на обжалваното решение и следователно единствено до контрола за неговата законосъобразност.

- 84 Също така, въпреки че спазването на разумен срок при провеждане на административните производства в областта на политиката за защита на конкуренцията представлява общ принцип на общностното право, чието спазване се гарантира от общностната юрисдикция, неговото нарушаване все пак не може да оправдае отмяната на решение, което само по себе си също би довело до нарушение на правото на защита на съответното предприятие (Решение на Първоинстанционния съд от 20 април 1999 г. по дело *Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия*, известно като „PVC II“, T-305/94—T-307/94, T-313/94—T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 и T-335/94, *Recueil*, стр. II-931, точки 120—122). В конкретния случай обаче жалбоподателят се ограничава с общо твърдение в този смисъл, без да го подкрепя с конкретни доказателства.

- 85 Релевантността на срока, в който е прието обжалваното решение, като показател за наличието на злоупотреба с власт ще бъде разгледана в рамките на третото правно основание.
- 86 При тези обстоятелства настоящото правно основание трябва да се отхвърли.

По третото правно основание, изведено от злоупотреба с власт

Доводи на страните

- 87 В самото начало жалбоподателят поддържа, че противно на твърдяното от Комисията, настоящото правно основание не става неотнормимо поради отхвърлянето на първото правно основание.
- 88 Колкото до съществуването на спора, той изтъква, че Комисията е извършила злоупотреба с власт, доколкото е приела обжалваното решение не за да преследва целта, произтичаща от Регламент № 139/2004, а с цел да получи продължаване на предвидения в него срок за разследване и за да може да разгледа допълнителните въпроси, които някои държави членки, както и конкуренти на жалбоподателя, са поставили през февруари и март 2006 г. Всъщност първоначалният срок за разследване, който е трябвало да изтече на 31 март 2006 г., не е позволил на Комисията да завърши напълно своя анализ и евентуално да изпрати изложение на възраженията.

89 Първо, жалбоподателят изтъква, че точно поради тази причина в телефонния разговор от 3 март 2006 г. Комисията посочила, че някои обезпокояващи въпроси трябвало да бъдат разгледани, и предложила доброволно продължаване на срока за разследване с 20 работни дни. След това в отговор на изразените от адвокатите на жалбоподателя съмнения Комисията заплашила с приемане на решение по член 11, параграф 3 от Регламент № 139/2004 относно данните от януари, в случай че не бъде постигнато съгласие. В този контекст електронните писма, изпратени от службите на Комисията на 22 и 24 февруари и на 2 март 2006 г., с които се повдигат известен брой въпроси относно точността на данните от януари, са имали единствената цел да подготвят доказателствата, на които да се основе обжалваното решение.

90 В това отношение жалбоподателят уточнява, че обратно на твърдяното от Комисията, подобен подход не може бъде квалифициран като взаимно съгласие, като се има предвид по-конкретно, от една страна, че от вътрешното електронно писмо от 5 март 2006 г., представено като приложение към отговора на Комисията на искането на Първоинстанционния съд, е видно, че фактът, че на жалбоподателя е била предложена алтернатива, е бил мотивиран от желанието да се намали рискът от обжалване, а не от това да се ограничи отражението от разкриването на грешките върху срока за разследване, а от друга страна, че при приемането на 11 октомври, 9 и 23 ноември и 9 декември 2005 г. на решения по член 11, параграф 3 от Регламент № 139/2004 Комисията никога не е предлагала алтернатива на жалбоподателя.

91 Второ, фактът, че Комисията е оспорила точността на данните от януари, се обяснявал с новата посока на нейното разследване, като се има предвид, че тя не била изразила съмнения относно посочените данни преди намесата на някои държави членки и на някои предприятия. Действително на първо време, тоест до първата половина на февруари 2006 г., Комисията се концентрирала върху пазара на калциеви карбонати, използвани за утежняване, и иконометричното проучване било съществен елемент от анализа на този пазар, противно на твърденията на Комисията, че то било само допълнително средство. В замяна на това, по-късно, след заседанието на консултативния комитет от 22 февруари 2006 г., тя се заела с разглеждането на повдигнатите от някои държави членки и от конкурентите на жалбоподателя доводи, свързани със състоянието на пазарите на гланциращи продукти, по-конкретно относно финландския пазар.

- 92 Трето, жалбоподателят добавя, че като се има предвид новата посока на разследването на Комисията, повторно разследване на нотифицираната концентрация в светлината на поправената информация не било необходимо и такова впрочем не било направено. Всъщност към момента на изпращането на изложението на възраженията Комисията не била приключила проверките на данните от март и не било доказано, че е използвала последните данни за своевременно подновяване на иконометричното проучване. Жалбоподателят добавя, че ако поправките на данните от януари са могли да засегнат резултата от анализа на Комисията, тя щеше да спомене този факт в изложението на възраженията.
- 93 Четвърто, жалбоподателят припомня, че според него данните от януари били по същество точни и добавя в това отношение, че маловажният характер на някои въпроси, поставени в обжалваното решение, и тяхната ирелевантност показвали, че неговото приемане било мотивирано от нуждата да се получи продължаване на срока за разследване. По-нататък, Комисията знаела за точността на данните от януари, както било видно от писмото от 12 януари 2006 г., поради обстоятелството че през януари 2006 г. възнамерявала да разреши концентрацията безусловно и поради изготвянето и разпространението на проекта на разрешение.
- 94 Пето, от вътрешното електронно писмо от 6 март 2006 г., представено като приложение към отговора на Комисията на искането на Първоинстанционния съд, било видно, че един от членовете на екипа на Комисията, натоварен с преписката, систематично търсел възможно най-голям брой грешки в данните от януари с перспективата да бъде прието решение по член 11, параграф 3 от Регламент № 139/2004, без да си задава въпроси относно потенциалното им отражение. В този контекст жалбоподателят подчертава довода, според който Комисията не е доказала, че е разгледала значимостта на намерените грешки, преди да приеме обжалваното решение. Напротив, от електронното писмо от 5 март 2006 г. било видно, че Комисията е започнала съставянето на обжалваното решение, преди да бъде извършен подобен анализ. Тези обстоятелства доказвали, че Комисията не била действително загрижена за отражението на откритите грешки.

- 95 Шесто, Комисията не е оспорила съдържанието на писмото на жалбоподателя от 6 март 2006 г., в което той подчертавал, че е изправен пред незаконен избор между продължаване на срока по взаимно съгласие и решение за спиране на срока за разследване.
- 96 Седмо, аналогичните решения в рамките на разследването на нотифицираната концентрация били приети от Комисията няколко дни след получаването на съответната информация, докато между получаването на данните от януари и обжалваното решение били изтекли два месеца.
- 97 Комисията сочи, че настоящото правно основание почива върху хипотезата, че поисканата с обжалваното решение информация не е била необходима за приемането на решението относно концентрацията. Поради това отхвърлянето на първото правно основание предполагало отхвърляне на второто. Колкото до съществуването на спора, тя поддържа, че жалбоподателят не е представил обективни, относими и безпротиворечиви индиции в подкрепа на твърдението си за злоупотреба с власт, а само съждения, извлечени погрешно от определен брой обстоятелства.

Съображения на Първоинстанционния съд

- 98 В самото начало следва да се отбележи, че отхвърлянето на първото правно основание на настоящата жалба е резултат от това, че жалбоподателят не е доказал надлежно, че поисканата с обжалваното решение информация не е била необходима по смисъла на член 11 от Регламент № 139/2004. Същевременно липсата на доказателство за нарушение на действащата правна уредба не засяга евентуалното наличие на злоупотреба с власт на административния орган. Следователно настоящото правно основание все пак трябва да бъде разгледано независимо от отхвърлянето на първото.

- 99 По-нататък, следва да се припомни, че понятието за злоупотреба с власт се отнася до ситуация, при която административен орган използва правомощията си за цел, различна от тази, с оглед на която те са му предоставени. Дадено решение е опорочено от злоупотреба с власт само ако въз основа на обективни, относими и безпротиворечиви индиции е явно, че то е било прието с подобна цел. В хипотезата на множество преследвани цели, дори ако законните основания за приемане на дадено решение са придружени от неправомерно основание, решението не е опорочено от злоупотреба с власт, щом като основната цел не е засегната (вж. Решение на Първоинстанционния съд от 21 септември 2005 г. по дело EDP/Комисия, T-87/05, Rescuil, стр. II-3745, точка 87 и цитираната съдебна практика).
- 100 При това положение следва да се провери дали посочените от жалбоподателя доказателства представляват обективни, относими и безпротиворечиви индиции за това, че обжалваното решение е било прието от Комисията по-скоро с цел да се постигне спиране на срока за разследване на концентрацията, отколкото с цел да бъде поправена необходимата за същото това разследване информация.
- 101 Първо, що се отнася до телефонния разговор от 3 март 2006 г., от протокола за този разговор, съставен от адвокатите на жалбоподателя, произтича, че Комисията е споменала приемането на решение по член 11, параграф 3 от Регламент № 139/2004 едва след като жалбоподателят е оспорил полезността на доброволното продължаване на срока. Същевременно все според посочения протокол наличието на съществени несъответствия в данните от януари е било споменато от Комисията още в началото на разговора, преди да бъдат предвидени действия за тяхното отстраняване. Също така жалбоподателят не е оспорил, че наличието на някои грешки в данните от януари е било отбелязано от Комисията посредством няколко електронни писма след 22 февруари 2006 г. Следователно посоченият протокол не позволява да се направи изводът, че позоваването от Комисията на евентуалното приемане на решение по член 11, параграф 3 от Регламент № 139/2004 представлявало заплаха, целяща да убеди жалбоподателя да се съгласи с доброволно продължаване на срока за разследване.

102 По-нататък, що се отнася до обстоятелството, че Комисията е предложила на жалбоподателя алтернатива на доброволното продължаване на срока, следва да се отбележи, че щом като едно и също действие може да бъде продиктувано от няколко едновременно съществуващи основания, фактът, че представените от Комисията доказателства разкриват нейната загриженост от риска от евентуално обжалване, не изключва в същото време тя да е искала да ограничи отражението на откриването на грешките върху срока за разследване. Освен това аналогията, направена от жалбоподателя с предходните решения, не е убедителна, тъй като, както Комисията изтъква, обжалваното решение се отнасяло за значително по-дълъг период и освен това неговите правни последици имали отчасти обратно действие, като се има предвид, че началото на предизвиканото от него спиране прехождало датата на неговото приемане.

103 Второ, от точка 73 по-горе произтича, че Комисията е открила визираните в обжалваното решение грешки след обсъжданията на иконометричното проучване и на данните, използвани за неговото осъществяване, които са се състояли на заседанието на консултативния комитет на 22 февруари 2006 г. Също така от точка 66 по-горе е видно, че не е доказано, че Комисията е могла да изключи възможността тези грешки да имат значително отражение върху нейното разследване на концентрацията. Накрая, следва да се посочи, че във вътрешното електронно писмо от 5 март 2006 г., представено като приложение към отговора на Комисията на искането на Първоинстанционния съд, един от членовете на екипа на Комисията, натоварен с преписката, излага, че той „открил сериозни несъответствия в данните“, че „[т]ези данни трябва да бъдат поправени“ и че Комисията „[ще] прецени в каква степен поправените данни (които трябвало да бъдат получени до няколко дни) променят [нейната] преценка за сделката“. При тези обстоятелства Първоинстанционният съд счита, че приемането на обжалваното решение е било мотивирано по-скоро от желанието на Комисията да поднови цялостната преценка на нотифицираната концентрация въз основа на точна информация, отколкото от факта, че тя е променила посоката на своето разследване след намесата на държавите членки и на конкурентните предприятия и като последица от това е искала да постигне спиране на сроковете за разследване на нотифицираната операция.

104 Трето, обратно на това, което жалбоподателят поддържа, посоченото в точка 29 по-горе задължение на Комисията да разгледа последиците от концентрацията на всички пазари, за които е съществувал риск ефективната конкуренция да бъде

съществено възпрепятствана, предполагало, че независимо от развитието на посоката на нейното разследване, Комисията била длъжна да разгледа нотифицираната концентрация както по отношение на сектора на гланциращите продукти, така и по отношение на този на утежняващите продукти. Всъщност тези два сектора били потенциално засегнати от посочената концентрация и дори били разгледани от Комисията преди приемането на обжалваното решение. Що се отнася до твърденията, че преди да изпрати изложението на възраженията Комисията нито била проверила точността на данните от март, нито подновила иконометричното проучване и твърденията, изведени от съдържанието на последния документ, следва да се припомни, че те вече бяха обсъдени в точки 45—48 по-горе.

105 Четвърто, от разглеждането на първото правно основание произтича, че не е доказано нито, че данните от януари са били по същество точни, нито че Комисията е считала случаят за такъв. При тези обстоятелства обаче е ирелевантен фактът, че някои от въпросите, визирани в обжалваното решение, се отнасяли единствено за грешки, които били а priori маловажни, тъй като към датата на приемане на посоченото решение не можело да се изключи възможността подобни грешки да упражнят влияние върху разследването на нотифицираната концентрация. Колкото до позоваването на жалбоподателя на писмото от 12 януари 2006 г. и на приетата на следващия ден позиция на Комисията, следва да се отбележи, че тези доказателства също са ирелевантни, тъй като предхождат откриването на визираните в обжалваното решение грешки, което е видно от точка 73 по-горе.

106 Пето, макар да е вярно, че при допълнителните проверки на точността на данните от януари един от членовете на екипа на Комисията, натоварен с преписката, систематично е търсел грешки в тях, това обстоятелство не е показател за наличието на злоупотреба с власт. Всъщност нормално е при проверка на група данни преследваната цел да бъде откриване на възможно най-много неточности, без да се разглеждат елементите, които изглеждат точни. Колкото до довода, според който след разкриване на грешките Комисията не е направила преценка на тяхното отражение, следва да се направи препращане към точка 76 по-горе. Накрая, ако се предположи, че съставянето на обжалваното решение е започнало,

преди Комисията да направи оценка на отражението на грешките върху нейната преценка, това обстоятелство също не е индичия за наличието на злоупотреба с власт. Всъщност с оглед на изискването за бързина, което характеризира процедурата за контрол върху концентрациите, изглежда логично, че Комисията се е заела едновременно с осъществяването на няколко етапа от процедурата, за които е знаела, че вероятно ще бъдат необходими в рамките на разследването на операция по концентрация.

107 Шесто, фактът, че Комисията не е отговорила на писмото на жалбоподателя от 6 март 2006 г., с което се оспорва необходимостта на поисканите с обжалваното решение поправки, е ирелевантен, като се има предвид, от една страна, че Комисията не била длъжна да му отговори, а от друга страна, че при всички случаи нейното мълчание не можело да се разглежда като доказателство, че тя е преследвала цели, различни от твърдените.

108 На седмо и последно място, щом като в точка 73 по-горе беше направен изводът, че визираните в обжалваното решение грешки са били открити през втората половина на февруари, срокът между този момент и датата на приемане на обжалваното решение не изглежда изключително дълъг спрямо предходните решения, приети в рамките на разследването на нотифицираната концентрация, като се има предвид също, най-напред, фактът, че някои проблеми, открити в базата данни за пратките, са били посочени на жалбоподателя след 22 февруари 2006 г., след това, обемът на посочената база данни и накрая, фактът, че за разлика от предходните решения, обжалваното решение е било основано по-скоро на неточността, отколкото на непълния характер на разглежданата информация.

109 Поради това от разглеждането на посочените от жалбоподателя доказателства произтича, че те съответстват било на обстоятелства, които не са доказани или са ирелевантни, било на недоказани твърдения, за които съществува правдопо-

добно алтернативно обяснение. При тези обстоятелства, дори при съвместното им разглеждане тези доказателства не позволяват да се направи изводът за наличие на злоупотреба с власт.

- 110 За изчерпателност следва да се посочи, че за приключване на разглеждането си на настоящото правно основание, Първоинстанционният съд е поискал от Комисията да му представи доказателства за това, че наистина е използвала данните от март. Представените в отговор на това искане документи доказват, че посочените данни действително са били използвани в рамките на разследването на нотифицираната концентрация, по-специално за подновяване на иконометричното проучване, за оценка на цените и за анализ на разстоянията на доставка. Следователно тези доказателства потвърждават изложеното в предходната точка заключение.
- 111 С оглед на всичко гореизложено следва да се приеме за недоказано, че Комисията е извършила злоупотреба с власт, като е приела обжалваното решение, поради което третото правно основание следва да се отхвърли.

По четвъртото правно основание, изведено от нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания

Доводи на страните

- 112 Жалбоподателят поддържа, че писмото от 12 януари 2006 г., с което Комисията е потвърдила, че поисканата с решението ѝ от 9 декември 2005 г. информация е била изцяло предадена, съчетано с поведението на Комисията, породило

в неговото съзнание оправдани правни очаквания, на които обжалваното решение не отговорило.

113 Така на първо място той излага, че с приемането на обжалваното решение Комисията била отменила своето писмо от 12 януари 2006 г., тъй като е заменила съдържашката се в него преценка с нов извод относно неточния характер на данните от януари. Доколкото обаче според жалбоподателя посоченото писмо, от една страна, било изпратено по силата на предоставените на Комисията правомощия, а от друга страна, съдържало уверения относно факта, че Комисията считала данните от януари за пълни и точни, то представлявало правен акт, с който му се предоставяли субективни права. При това положение Комисията трябвало да вземе предвид факта, че жалбоподателят е могъл да се довери на неговата законосъобразност, още повече че посоченото писмо не показвало, че съдържанието му е условно или подчинено на по-задълбочено разглеждане.

114 Жалбоподателят счита, че при тези обстоятелства, независимо от възможността за Комисията да измени своята позиция след съобщаването на по-подробна информация и от нейното право да вземе отношение по всички видове доказателства, по силата на принципа за защита на оправданите правни очаквания Комисията не можела повече да преосмисля своята позиция, за да поиска проверката или по-детайлното представяне на съответната информация, освен ако не докаже, че поисканите мерки са релевантни с оглед на нови доказателства, с които разполага. В конкретния случай обаче никакво съществено изменение не било посочено в това отношение.

115 На второ място, колкото до поведението на Комисията, нейна обща и постоянна практика била да отбелязва бързо всяка непълна информация. В конкретния случай обаче в течение на почти два месеца Комисията не се била оплакала от неточността на предоставената информация и се обърнала към жалбоподателя едва след като на разследването била дадена нова посока.

- 116 Комисията поддържа, че жалбоподателят не може да се позовава на оправданите правни очаквания по отношение на точността на данните от януари, щом като писмото от 12 януари 2006 г. не съдържа конкретни, безусловни, предварителни и безпротиворечиви уверения в това отношение и при всички случаи не можело да се разглежда като предоставящо на своя адресат окончателни субективни права.

Съображения на Първоинстанционния съд

- 117 Според съдебната практика правото да се иска защита на оправданите правни очаквания предполага наличието на три условия. Първо, администрацията на Общността трябва да е предоставила на заинтересованото лице конкретни, безусловни и безпротиворечиви уверения, произтичащи от оправомощени и достоверни източници. Второ, тези уверения трябва да са от естество да породят легитимно очакване в съзнанието на този, до когото са адресирани. Трето, дадените уверения трябва да бъдат съобразени с приложимите норми (Решение на Първоинстанционния съд от 23 февруари 2006 г. по дело *Cementbouw Handel & Industrie/Комисия*, T-282/02, Recueil, стр. II-319, точка 77 и цитираната съдебна практика).
- 118 Жалбоподателят изтъква, че оправданите правни очаквания, на които се позовава, са основани, от една страна, на писмото от 12 януари 2006 г., а от друга страна, на поведението на Комисията. Впрочем, на първо място, дори и да се предположи, че горепосоченото писмо е съдържащо уверения, според които Комисията считала данните от януари за точни по същество, подобни уверения не били все пак от естество да породят легитимно очакване в съзнанието на жалбоподателя, че Комисията няма да преосмисли своята преценка.
- 119 Всъщност от точки 29, 30, 31 и 33 по-долу произтича, че в интерес на ефикасния контрол върху концентрациите по Регламент № 139/2004 и с оглед на

задължението на Комисията да разгледа много внимателно последиците от съответната концентрация на всички потенциално засегнати пазари, тя трябва да има възможност да поиска поправянето на неточна по същество информация, която страните са предали и която е необходима на разследването, като мотивите, които са я накарали да провери отново тяхната точност, нямат значение в това отношение.

120 Този извод се потвърждава от факта, че както бе посочено в точка 68 по-горе, Комисията не може да бъде задължена да провери веднага и подробно точността на цялата информация, която страните по съответната операция са предали, тъй като последните са тези, които най-добре могат да се уверят в надеждността на предадената информация, и освен това са длъжни да предоставят пълна и точна информация. Действително при тези обстоятелства, от една страна, направените от Комисията проверки след получаването на определена информация, не могат непременно да разкрият всички съществени неточности, които могат да засягат последната. От друга страна, жалбоподателят не може да се позовава на съществуването на оправдани правни очаквания, за да избегне последиците от нарушението на задължението за предоставяне на пълна и точна информация, единствено с мотива че това нарушение не е било разкрито от Комисията в хода на горепосочените проверки.

121 На второ място, колкото до посочената от жалбоподателя практика на Комисията, следва да се отбележи в самото начало, че доколкото жалбоподателят се оплаква от твърдения необичаен срок между откриването на грешките, визиран в обжалваното решение, и посочването им на жалбоподателя, неговият довод е основан върху предпоставката тези грешки да са открити още при първите проверки, направени през втората половина на януари. В точка 73 по-горе Първоинстанционният съд обаче е приел, че случаят не е такъв, тъй като липсва фактическа основа за тази предпоставка.

122 По-нататък, Първоинстанционният съд счита, че самият факт, че в миналото Комисията е реагирала на съобщаването на информация в срок от няколко дни, не представлява достатъчно точно уверение, че при съобщаване на информация в бъдеще Комисията няма да отговори в по-дълъг от този срок.

- 123 Накрая, както Комисията поддържа, щом като предходните решения, приети в рамките на разследването на нотифицираната концентрация, се отнасят за пълния характер на предадената информация, при всички случаи практиката по отношение на тях не може да бъде изтъкната във връзка с решение относно точността на информацията, каквото е обжалваното решение, и следователно не е от естество да създаде оправдани правни очаквания.
- 124 С оглед на гореизложеното четвъртото правно основание следва да се отхвърли.

По процесуално-организационните действия и събирането на доказателства

- 125 Жалбоподателят моли Първоинстанционния съд да разпорежи на Комисията да представи някои от вътрешните си документи, свързани по-специално с кореспонденцията с консултативния комитет, с проекта на разрешение, с иконометричното проучване, с използването на предадената от жалбоподателя информация, с нейния пълен характер и нейната точност, както и с проверките, предприети от Комисията в това отношение, и с причините, които са накарали последната да поиска продължаване на срока на разследването до 3 март 2006 г.
- 126 Първоинстанционният съд иска от Комисията да представи някои документи, свързани с провеждането и последиците от заседанието на консултативния комитет от 22 февруари 2006 г. и с използването на данните от март. Доколкото Първоинстанционният съд е могъл да разгледа всички правни основания на жалбоподателя въз основа на тези доказателства и на другите добавени към преписката документи и като се има предвид, че в хода на производството пред общностния съд жалбоподателите не могат да се запознаят с вътрешни документи на Комисията, освен ако това не се налага от изключителните

обстоятелства на конкретния случай (Решение на Първоинстанционния съд от 20 март 2002 г. по дело НФВ и др./Комисия, Т-9/99, Recueil, стр. II-1487, точка 40), искането на жалбоподателя следва да бъде отхвърлено в останалата му част.

127 От всичко изложено дотук следва, че жалбата трябва да бъде отхвърлена в нейната цялост.

По съдебните разноски

128 По смисъла на член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като жалбоподателят е загубил делото, той следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски, в съответствие с искането на Комисията.

По изложените съображения

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД (втори състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Отуа АG да заплати съдебните разноски.

Pelikánová

Jürimäe

Soldevila Fragoso

Постановено в открито съдебно заседание в Люксембург на 4 февруари 2009 година.

Подписи

Съдържание

Обстоятелства, предхождащи спора	II - 153
Производство и искания на страните	II - 156
От правна страна	II - 159
По допустимостта на искането относно последиците от евентуална отмяна на обжалваното решение	II - 159
По първото правно основание, изведено от нарушение на член 11 от Регламент № 139/2004	II - 160
Предварителни бележки по понятието за необходимост на информацията и за нейното поправяне	II - 160
— Доводи на страните	II - 160
— Съображения на Първоинстанционния съд	II - 162
По първата част, изведена от това, че информацията, чието поправяне е поискано, не била необходима	II - 164
— Доводи на страните	II - 164
— Съображения на Първоинстанционния съд	II - 166
По втората част, изведена от това, че данните от януари били по същество точни	II - 170
— Доводи на страните	II - 170
— Съображения на Първоинстанционния съд	II - 173
По второто правно основание, изведено от това, че Комисията е нарушила принципа на разумния срок	II - 179
Доводи на страните	II - 179
Съображения на Първоинстанционния съд	II - 180
По третото правно основание, изведено от злоупотреба с власт	II - 181
Доводи на страните	II - 181
Съображения на Първоинстанционния съд	II - 184

ОМУА/КОМИСИЯ

По четвъртото правно основание, изведено от нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания	II - 189
Доводи на страните	II - 189
Съображения на Първоинстанционния съд	II - 191
По процесуално-организационните действия и събирането на доказателства	II - 193
По съдебните разноски	II - 194